

DOBOZI ESZTER

Tengert játszó

*Egyet kurjantott a révész, tutult a
másik, hogy indulunk. Akár ki nem
látott ilyet még: az orrig nyomulva
néztem, sodrását mint emészti el
a víznek a mogorva, rút hajótest.
A földfok látszott már imént, hová
rendeltettünk, bár még a horgonyok sem
szakadtak fel. Fernando Pessoa
s veszélyes franciák a mondhatóí,
mily elfogódottság, mily gyengeség
emelt-sújtott. S hajónk futott-futott ki...
Lenn tükröződő páncél, fenn teljes ég!
E semmi kis víz úgy feszült alánk:
játszott velünk tengert és árapályt.*

Szemközt

*Miért szédít kémlelni át, miért a
múló agyvérzegénység, percnyi karcos
kiszáradás, a hó, a hús? A szél ma
épp mintha túlról fodrozódna, arról
a partról... E szent borzongást a szemközt
futó, mi volt, a torlódó idézte?
S hogy mindent szétszórunk vakon, ha eltölt
a meglevő, most épp való? Elébe
miért törsz a szétfeszítő lábnyomoknak?
Az ismét, a megint, az újra üdvös
kínzása kell? Tovább, mélyebb utakra küldjön
a rejtőző, ki mindörökre hív?
De hol voltak még veszteségeink!*

Mint a pingvinek, mint a fókák

*A pingvinek – tömötten – állnak így
a déli fényben: hogy se tűt, se mást nem
lehet közük ejtve, és a kint
példázón egy szöveget se, egyetlen áment*

*elszórni... Ám botorság volna itt
igét ékelni – Róla is, ki átkelt –
testük közé. E húsok tornyait
a tam-tam járja át csak, és nem ájer.*

*Egymásba folyva fókák fekszenek
ily ájulathban, zsírosan, esendőn;
sem álom, sem vágy rajtuk nem remeg.*

*Hogy' sújt a sok fény, csillogás, Teremtőnk!
S mert kívül nézzük őket: védtelen
árvák vagyunk; árván egyek, mi kettők.*